

Σοβαρά, Σοβαροφανή και Αστεία

Η Επιστροφή...

της Ευγενίας Γ. Κουτσουλιέρη

Η γέριξη οξυά, τεντωμένη στο κέντρο του καταπράσινου δάσους, άκουγε για στερνή φορά τα χαρούμενα τιππίσματα του μικρού της φίλου. Σε λίγο η χελιδονοουικογένεια, που βρήκε στέγη στον κορμό της και στα φιλόξενα κλαδιά της, θα έφευγε για τόπους πιο ζεστούς. Ο χειμώνας δεν ήταν μακρινά και το ταξίδι, τόσο μεγάλο.

Το μικρό χελιδνάκι, μαγεμένο από τις προετοιμασίες του ταξιδιού, στεκόταν στο πιο ψηλό κλαδί της, κοιτώντας δεξιά και αριστερά, μέχρι που το μάτι μπλεφευόταν με τη γραμμή του ορίζοντα και χανόταν κι αυτό στο άπειρο.

— Θα ξανάρθω, ψιθύρισε, που μόλις ακουγόταν.

— Το ξέρω, του απάντησε εκείνη, με τη σοφία της πείρας.

— Θανά ομόρφο ταξίδι, ξανάτε αυτό και τόρριξε πάλι στο ονειροπόλημά του, και ύστερα κατέβηκε κανά-δυό κλαδιά και στέριωσε τα ποδαράκια του τινάζοντας την ουρά προς τα πίσω.

— Θάνα το πρώτο μου ταξίδι, θα δω μέρη που δεν τα ξέρω, που δεν τα χωράει τώρα ο νους μου. Μα η μαμά είτε πως είναι όμορφα... Θα βρω, μου είτε, καινούργια δάση, καινούργιους ανθρώπους, θα κάνω και καινούργιους φίλους...

— Έτσι είναι η ζωή μικρέ μου, του απάντησε, ενώ ο αγέρας έκανε τα φυλλοματιά της να χορεύουν, με μικρούς αναστεναγμούς.

— Το άγνωστο μας τραβάει, γιατί στο άγνωστο βρίσκεται η γνώση.

Την κοίταξε για λίγο, προσπαθώντας να ξεδιαλύνει τα λόγια της στο μικρό μυαλό του, μα το τράβηξε πάλι ο καταγάλανος ουρανός και τα λόγια της τα πήρε ο αγέρας.

— Θα ξανάρθω. Γρήγορα θα ξανάρθω, ψιθύρισε.. Θάχω τόσα να σου πω τότε, που θα βαρεθείς να μ' ακούς.

Δεν της είτε τίποτε άλλο. Τα άλλα χελιδόνια είχαν συγκεντρωθεί στον ουρανό και μόλις που τα πρόφτανε. Τέντωσε τα πόδια και αγκάλιασε τον α-

γέρα με τα μικρά φτερά του, τραβώντας για το άγνωστο, που τόσο ποθούσε.

Σε λίγα λεπτά, οι ψαλιδωτές ουρές είχαν χαθεί, και το δάσος απόμεινε χωρίς τους φίλους της άνοιξης.

Το ταξίδι ήταν μακρινό, μα τόσο ωραίο. Ταξίδευαν τη μέρα και τη νύχτα κουρνιάζαν κοντά-κοντά. Τα πιο γέρικα διηγόνταν ιστορίες, μέχρι που ο ύπνος χαμήλωνε τα μάτια.

Η καινούργια χώρα που τους δέχτηκε για να ξεχειμωνιάσουν μακρινά από τον τόπο τους, έμοιαζε πάρα πολύ μ' αυτή που άφησαν πίσω, τόσο, που το μικρό χελιδνάκι άρχισε να ψάχνει για τη φίλη του την οξυά, γι' αυτή που του πρωτομίλησε για το σύμπαν και τους ανθρώπους, γι' αυτή που κρατούσε στο φύλλομά της τις ακτίδες του ήλιου και τις σταγόνες της βροχής, που η αναπνοή της ήταν η σωτηρία του κόσμου και η εκπνοή της το θεμέλιο της ζωής.

Άρχισε να τη νοσταλγεί. Ρώταγε συνεχεία τη μάνα του πότε θα γυρίσουν και όταν βρισκόταν μόνο, ανέβαινε στις ψηλότερες κορφές και προσπαθούσε να τρυπήσει με το βλέμμα τα βουνά, μήπως και ξεχωρίζει πουθενά τις λυγρές κορφές της.

Τί χαρά που πήρε όταν έμαθε για το γυρισμό! Τριγυρνούσε όλη μέρα και τιππίζε χαρούμενα, όσο ποτέ άλλοτε.

— Σε λίγο φίλη μου θα είμαι κοντά σου, επαναλάμβανε μες το τραγούδι του.

Τώρα τα φτερά του είχαν δυναμώσει και μπορούσε να τρέχει γρήγορα κι αυτό, όπως και οι άλλοι. Μα παρ' όλα αυτά, η επιστροφή του φάνηκε ατελείωτη. Στα τελευταία μέτρα, πέρασε μπροστά απ' όλους. Ήθελε πρώτο να φτάσει σπίτι. Ήθελε πρώτο να κουρνιάσει στην αγκαλιά της φίλης του.

Γύρισε και κοίταξε τους άλλους. Ήταν τόσο μακρινά. Η ανυπομονησία του, τους είχε αφήσει τόσο πίσω.

Ξάφνου, σταμάτησε. Για μια στιγμή νόμισε πως είχε πάρει λάθος δρόμο και

κοίταξε ολόγυρα για να προσανατολιστεί. Μα τα σημάδια δεν του έδειχναν λάθος. Το βουνό ήταν εκεί, απέναντί του όπως πάντα, και ο τεράστιος ανεμόμυλος στην ίδια θέση πάνω στο λόφο... Το δάσος όμως... Πουθενά δεν υπήρχε το δάσος...

Κατέβηκε πιο χαμηλά. Η γη ήταν μαύρη κι όσα κλαδιά απόμειναν μαύρα κι αυτά. Μια ανατριχίλα απλώθηκε σ' όλο το κορμί του κι έκανε την ουρά του να τιναχθεί με σπασμό προς τα πίσω.

Ένας απέραντος κάμπος από μαύρη σκόνη απλωνόταν ως τα πόδια του βουνού. Παντού σκόνη και πουθενά ούτε μια φωνή. Ούτε τ' αηδόνια τραγουδούσαν πια, ούτε το ποτάμι κέλαριζε. Ένας απέραντος κάμπος από μαύρη σκόνη θανάτου, σιωπηλός και μονότονος.

Δάκρυσε και η καρδιά του πήγε να σπάσει από τη θλίψη.

Άρχισε να ψάχνει μές τ' αποκαΐδια για τη φίλη του. Δεν άργησε να τη βρει. Ότι είχε απομείνει απ' αυτή. Οι ρίζες της βγαλμένες απ' το χώμα, προσπαθούσαν μάταια πια να πιαστούν απ' αυτό, και το ρετσίνι απλωμένο πάνω της, καθώς το φώτιζε ο ήλιος, έκανε τη γέριξη οξυά να μοιάζει με αναμμένο καινήλι σ' ένα απέραντο βουβό κοιμητήριο.

Στάθηκε για λίγο δίπλα της και τίναξε με τα φτερά τη σκόνη. Ύστερα με μία κίνηση, τέντωσε τα πόδια και χάθηκε στον ουρανό, πίσω από το κοπάδι των χελιδονιών που περνούσε βουβά, ψάχνοντας για καινούργιο σπίτι, καινούργια φωλιά. Κι έμοιαζε το κοπάδι αυτό, που σεργνόταν με μαύρη ράχη στον ουρανό, με χήρες που μόλις είχαν χάσει τους αγαπημένους τους, με μανάδες που μόλις έχαναν τα παιδιά τους, με παιδιά που έμειναν έρημα σ' έναν απέραντο κόσμο, που οι ίδιοι οι άνθρωποι τον αφάνισαν, κλέβοντάς του τη ζωή, την άνοιξη, την ελπίδα...

Η Ε. Κουτσουλιέρη είναι από τους υπεύθυνους σύνταξης του ΠΥΡΦΟΡΟΥ.